

Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság

5.Bf.339/2022/11. szám

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság a Budapesten, 2023. január 27. napján tartott tanácsülésen meghozta a következő

Í T É L E T E T:

Az emberölés bűntettének kísérlete és más bűncselekmény miatt Terhelt1 ellen indult büntető ügyben a Budapest Környéki Törvényszék 2022. szeptember 23. napján meghozott 11.B.38/2022/17. számú ítéletét megváltoztatja.

A vádlott terhén értékelt cselekmények minősítésénél a visszaesésére, különös visszaesésére utalást mellőzi, egyben az emberölés bűntette kísérleteként értékelt cselekményt testi sértés bűntette kísérletének [Btk. 164. § (1) bekezdés, (8) bekezdés 1. fordulat] minősíti.

A halmazati büntetést a vádlottal, mint különös visszaesővel szemben tekinti kiszabottnak.

Megállapítja, hogy a kiszabott szabadságvesztésből Terhelt1 vádlott felételes szabadságra nem bocsátható.

Megszünteti továbbá vele szemben a Monori Járásbíróság mint fiatalkorúak bírósága 2016. március 17. napján – harmadfokon – jogerős 15.Fk.40/2012/27. számú ítéletével kiszabott 3 (három) év szabadságvesztés, továbbá a Monori Városi Bíróság 2008. december 19. napján jogerős 6.B.447/2007/11. számú ítéletével kiszabott 1 (egy) év szabadságvesztés végrehajtása során engedélyezett feltételes szabadságot.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Az ítélet ellen további fellebbezésnek helye nincs.

INDOKOLÁS

[1] A Budapest Környéki Törvényszék 2022. szeptember 23. napján meghozott 11.B.38/2022/17. számú ítéletével Terhelt1 vádlottat bűnösnek mondta ki visszaesőként elkövetett emberölés bűntette kísérletében [Btk. 160. § (2) bekezdés], valamint különös visszaesőként elkövetett testi sértés vétségében [Btk. 164. § (1), (2) bekezdés I. fordulat]; s ezért őt halmazati büntetésül 6 év börtön fokozatú szabadságvesztésre és 6 év közügyektől eltiltásra ítélte. Rendelkezett a feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi időpontjáról, azt a büntetés kétharmad részének kitöltését követő napban megjelölve. Döntött a lefoglalt bűnjelről és kötelezte a vádlottat a felmerült bűnügyi költség megfizetésére.

[2] Az ítélet ellen – melyet az ügyészség tudomásul vett – a vádlott felmentés, védője elsődlegesen felmentés, másodlagosan enyhítés végett jelentett be fellebbezést.

[3] A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség BF.747/2022/4. számú átiratában az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatására, a feltételes szabadság legkorábbi időpontjának – a vádlott visszaesői minőségére figyelemmel – a büntetés háromnegyed részének kitöltését követő napban történő meghatározására, egyebekben pedig az elsőfokú ítélet helybenhagyására tett indítványt.

[4] Az átirat utalt a védelmi fellebbezés iránya okán a felülbírálat teljességére és arra is, hogy a törvényszék a hatályos perrendi szabályokat megtartotta, ügyfelderítési kötelezettségének eleget tett, s a tényállást megalapozatlansági hibáktól mentesen állapította meg. Egyetértett az elsőfokú bíróság álláspontja szerint irathú, okszerű bizonyítékértékelő tevékenységével, s a bűnösségre vont következtetéssel. Utalt arra, hogy az elsőfokú bíróság az ügyészség álláspontját osztva, helytálló érvek mentén vetette el a védő testi sértés büntettekénti minősítést célzó (másodlagos) indítványát.

[5] A bűnösségi körülmények hiánytalan számbavétele mellett a büntetési tétel alsó határát egy évvel meghaladó szabadságvesztés és ahhoz igazodó közügyektől eltiltás tartamát méltányosnak tartotta, annak enyhítésére lehetőséget nem látott.

[6] Az ítélet járulékos rendelkezései körében ugyanakkor észlelte, hogy a feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi időpontját a vádlott visszaesői minőségének figyelmen kívül hagyásával állapította meg a törvényszék, ezért az korrekcióra szorul.

[7] A védő fellebbezésének írásbeli indokolásában a bejelentett fellebbezését változatlan tartalommal tartotta fenn. A felmentést célzó indítványával összefüggésben az elsőfokú bíróság téves ténybeli következtetésére, az elsőfokú ítélet részbeni megalapozatlanságára hivatkozott. Álláspontja szerint ugyanis bár megállapítható, hogy a

sértettet bántalmazták, de e cselekményben a vádlott részvétele már nem nyert kétséget kizáróan igazolást. Arra is utalt, hogy a törvényszék a tényállást kizárólag a sértettek vallomására alapította, miközben a terhelt feleségének ellentétes nyilatkozatai kétséget kizáró bizonyítékként nem értékelhetők. A bűnösséget álláspontja szerint „közvetlen bizonyítottság” esetén lehet csak megállapítani, mely a sértettek kétségbe vonható vallomásaira tekintettel nem történt meg.

[8] Másodlagos indítványa kapcsán azt fejtette ki, hogy az irányadó tényállás alapján is tévedett az elsőfokú bíróság a cselekmény emberölés büntette kísérletekénti minősítésekor. A 3/2013 BJE határozatban írtak alapján elemezve a tárgyi és alanyi tényezőket, arra jutott, miszerint a bántalmazásra nem tervezett módon, hanem a lakókocsiban elhatalmasodó vita hatására került sor, a vádlott ölésre utaló kijelentést annak során, de előtte és azt követően sem tett, sőt a bántalmazással – legfeljebb két ütést követően – saját elhatározásából felhagyott és távozott, s nem utolsósorban még közvetetten életveszélyes sérülés sem keletkezett, ennek csak a lehetősége állt fenn. Így az a szándékra vont következtetés, miszerint a halálos eredménybe belenyugodott volna, kétséget kizáróan nem állapítható meg, s erre utalt szerinte az orvosszakértői vélemény „az elkövető akaratlagos magatartásán kívül” megfogalmazása is. Ezért, amennyiben a felmentés iránti fellebbezése eredményre nem vezetne, az emberölés büntette kísérlete helyett súlyos testi sértés büntetének megállapítását és a sértetti megbocsátásra, a vádlott nehéz élethelyzetére, felindultságára és arra figyelemmel, hogy önként felhagyott a bántalmazással, a büntetés enyhítését indítványozta.

[9] A felmentést, enyhítést célzó fellebbezések nem vezettek eredményre.

[10] A vádlott terhére szóló fellebbezés hiányában, továbbá miután nyilvános ülés tartásra indítvány nem érkezett, az ítéltábla az ügyben a Be. 598. § (2) bekezdése alapján tanácsulást tűzött ki.

[11] A másodfokú bíróság a vádlotti és védői fellebbezéssel megtámadott elsőfokú ítéletet, figyelemmel a védelmi jogorvoslati nyilatkozat felmentést is célzó tartalmára, a Be. 590. § (1) és (2) bekezdése alapján az azt megelőző bírósági eljárással együtt teljes terjedelmében felülbírált.

[12] A felülbírálat során az ítéltábla megállapította, hogy a törvényszék szabályszerűen folytatta le az eljárását, a Be. 163. § (2) és (3) bekezdésben rögzített tényállás tisztázási kötelezettségének is eleget tett. Az ítélet hatályon kívül helyezését eredményező, a Be. 608. § (1) és (2) bekezdésében foglalt feltétlen, továbbá a Be. 609. § (1) és (2) bekezdése szerinti relatív eljárási szabálysértést az ítéltábla nem észlelt.

[13] A vádlotti figyelmeztetés releváns rendelkezései közlésre kerültek. A tárgyaláson meghallgatott tanú2, tanú1, tanú5, tanú6, tanú7 tanúk figyelmeztetése is – személyre szabottan – megtörtént. Egyúttal igen körültekintően járt el a törvényszék, amikor a terhelti védekezésre és védői érvekre figyelemmel, a sértett sérülései tekintetében

szakvéleményt adó szakértől igazságügyi orvosszakértőt a Be. 529. § (1) és (2) bekezdésében foglaltakkal összhangban a tárgyaláson is meghallgatta. A további tanúvallomásokat, az okiratokat, iratokat, szaktanácsadói véleményt is a tárgyalás anyagává tette, az igazságügyi orvos-, pszichológus-, fegyverszakértői véleményeket hasonlóképpen ismertette.

[14] A félbeszakított tárgyalás jegyzőkönyvezésére is az eljárásjogi rendelkezéseknek megfelelően került sor azzal a megjegyzéssel, hogy a Be. 445. § (1) bekezdés c) pontja értelmében a félbeszakítást követően nemcsak a jelenlevőket, hanem a félbeszakított tárgyalás folytatásának pontos időpontját és helyszínét is rögzíteni kell a jegyzőkönyvben.

[15] Az elsőfokú ítélet a Be. 561. § (3) bekezdés a) pontjával összhangban tartalmazza a vádra, a megelőző bírósági határozatokra utalást.

[16] A terhelt személyi körülményeire, ellene folyó büntetőeljárásra vonatkozó adatokat (Be. 561. § (3) bekezdés b) pont) az iratok, ítéletkiadmányok, szabadulási értesítők és az erkölcsi bizonyítvány alapján kiegészíteni, pontosítani volt szükséges a következők szerint:

- A vádlottnak egy kiskorú gyereke van, akit 2018. szeptember 21. napjától nevelőszülőknél helyeztek el, s a terhelt kizárólag felügyelet melletti láthatási joggal rendelkezik.

- A [7] bekezdésben feltüntetett előzményi ítélettel kiszabott, s utóbb végrehajtani rendelt szabadságvesztést a terhelt 2018. július 18. napjától töltötte, s abból 2019. április 18. napjával feltételes szabadságra bocsátották. A feltételes szabadság befejező időpontja helyesen 2020. április 17., s annak eredményes letelte esetén a szabadságvesztés számított utolsó napja 2019. július 17.

- A [8] bekezdésben írt jogerős ítélettel kiszabott 3 év szabadságvesztést Terheltl terhelt 2016. július 21. napjától töltötte, 2018. július 18. napjával feltételes szabadságra bocsátották, azonban nem szabadult, mert a [7] bekezdésben írt ítélettel kiszabott és végrehajtani rendelt szabadságvesztést kezdte tölteni, így a feltételes szabadság a tényleges szabadulásakor 2019. április 18. napján kezdődött meg. A feltételes szabadság lejárt 2020. április 17., melynek eredményes eltelte esetén a szabadságvesztés számított utolsó napja 2019. július 17.

- Az elsőfokú ítélet kihirdetését követően őt a Pesti Központi Kerületi Bíróság 2022. június 22. napján kelt 3.B.31.285/2020/86. számú, a Fővárosi Törvényszék mint másodfokú bíróság 32.Bf.10773/2022/4. számú határozta folytán 2022. december 14. napján jogerős ítéletével kifosztás büntette (elkövetési idő: 2020. augusztus 17.) miatt – mint különös visszaesőt – 4 év 4 hónap börtön fokozatú szabadságvesztésre, 80 napi tétel – napi tételenként 1500 forint, összesen 120.000 forint – pénzbüntetésre és 4 év közügyektől eltiltásra ítélte. E szabadságvesztés töltését a vádlott még nem kezdte meg.

- Ellene a Pesti Központi Kerületi Bíróságon garázdaság vétsége miatt is folyik büntetőeljárás (elkövetési idő: 2021. október 5., az eljárás tárgyát képező cselekmény lényege, hogy a terhelt tanú2t a Budapest XVII. kerületi Kormányhivatal előtt 3-4 alkalommal a hátán megütötte.

- S 2022. július 29. napján újabb, a fenti helyszínen a gyanúsítás napján elkövetett garázdaság vétségével is meggyanúsították.

[17] A fentiekből tehát megállapítható, hogy Terhelt1 a cselekmények elkövetésekor nemcsak felfüggesztett szabadságvesztés próbaideje (ahogy arra az elsőfokú ítélet helyesen utalt), hanem feltételes szabadság hatálya alatt is állt.

[18] Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás mindenben hiánytalan és pontos, téves ténybeli következtetést sem tartalmaz, az a vádlott tagadásával szemben álló részében is a bizonyítékok okszerű értékelésén alapul, így a Be. 591. § (1) bekezdése értelmében a másodfokú eljárásban is irányadó volt. A másodfokú bíróság csupán egy elírást észlelt, a [16] bekezdésben, ezért az ott írt 2022 évszámot a Be. 453. § (6) bekezdése alapján 2019-re javította.

[19] Az elsőfokú bíróság indokolási kötelezettségét a Be. 561. § (3) bekezdés d) pontjában írtak szerint teljesítette, bemutatta a rendelkezésre álló bizonyítékokat, s állást foglalt a tekintetben, hogy egyes bizonyítékokat a tényállás megállapításakor mely okból fogadott vagy vetett el. E körben a vádlott védekezését maradéktalanul helytálló érvek alapján tartotta elfogadhatatlannak, s a másodfokú bíróság megítélése szerint nem vétett logikai hibát tanú1, illetőleg tanú2 sértettek, illetőleg a cselekménynél jelen nem volt, de a sértettek állapotát közvetlenül ezt követően észlelő tanú4 tanúvallomásainak összevetésekor, s a bántalmazás helyszínét, a bántalmazás(ok) időbeli történéseit illetően a vádlotti állítások helyett a fenti tanúvallomásokból az egymást erősítő, egybehangzó nyilatkozatok elfogadásakor sem. Márpedig ez utóbbiból a terhelt védekezésének elvetése egyértelműen következik.

[20] A védői fellebbezés indokolásban olyan érv, mely az elsőfokú bíróság bizonyítékértékelő tevékenységének, következtetéseinek helytállóságát megkérdőjelezte volna, nem hangzott el.

[21] Mindazonáltal a védő a terhelt következetes védekezését állító, ezzel szemben a sértettek ellentmondásos tanúvallomásának elfogadását sérelmező érvei kapcsán az ítéltábla a következőket emeli ki.

[22] A terhelt az eljárás során állításait lényeges adatok tekintetében módosította. Ekként, amíg a nyomozás során minden bántalmazás megtörténtét kizárta, azt kitalációnak, sőt, felesége bosszújának minősítette, addig a tárgyaláson már – a kívülállók által észlelnél és

az orvosszakértő által megállapított sérülésekkel össze nem egyeztethető – bántalmazásra hivatkozott, melynek elkövetőjeként azonban feleségét, tanú2t jelölte meg.

[23] Védekezésének központi eleme volt, hogy a feleségével a találkozóra és a beszélgetésre az intézeti nevelésbe vett gyereke látogatása során tapasztaltak miatt került sor, mely állítását a Gödöllői Járási Hivatal Gyámügyi Osztálya által adott részletes, írásos tájékoztatás egyértelműen cáfolta. Ekként a vádlott szavahihetősége alapjaiban kérdőjeleződött meg.

[24] Ezzel szemben sértett1 az eljárás során végig következetesen számolt be a bántalmazásról, annak elkövetőjeként határozottan terhelte megnevezve. A sértett előadását tanú4, tanú8 tanúvallomása, de a sértett sérülései vonatkozásában készült orvosszakértői vélemény adatai is mindenben alátámasztották. A tanú vallomásaiban mutatkozó kisebb ellentmondásokra az eltelt idő, a sértett cselekmény idején felindult állapota, korábbi szeszital-fogyasztása, sérülésének jellege kellő magyarázattal szolgált.

[25] sértett1 tanúval egyezően számolt be a történetekről tanú2 tanú is első nyomozati vallomásában, s nem csak a hatóság előtt, hanem tanú4 biztonsági őrnök és a lakókocsi tulajdonosának, Otanú8nak is a férjét, terhelte nevezte meg elkövetőként. Ekként a tárgyalási szakban megváltoztatott vallomása elvetéséhez helyességéhez kétség nem férhet, az a vele együttélő vádlott tárgyalási szakban módosított védekezésének teljes átvétele volt.

[26] Mindezek alapján a védő azon érvelése, miszerint az elsőfokú bíróság a tényállást kizárólag a sértettek ellentmondásos tanúvallomásaira alapította, nem tényyszerű. A felmentést célzó fellebbezés tehát valójában az elsőfokú bíróság – logikai szabályoknak megfelelő, törvényes – bizonyítékértékelő tevékenységét támadta, s ekként megalapozott tényállás mellett a másodfokú eljárásban eredményre nem vezethetett.

[27] A fentiek szerint irányadó tényállásból tehát az elsőfokú bíróság okszerűen következtetett Terhelt1 vádlott bűnösségére, a cselekmények minősítése azonban korrekcióra szorult.

[28] Mindenekelőtt arra kell rámutatni, hogy amennyiben – mint jelen ügyben is – a különös visszaesés nem valamely különös részi deliktum minősítő körülménye, hanem a büntetés kiszabására vonatkozó általános részi rendelkezés, úgy a különös visszaesőként, csakúgy mint a visszaesőként elkövetés a cselekmények minősítését nem érinti. Ezért az ítéltábla a vádlott terhére megállapított bűncselekmények megnevezését annyiban pontosította, hogy abban a (különös) visszaesésére utalást mellőzte.

[29] Ilyen esetben a Btk. rendelkezései alapján a (különös) visszaesőkénti elkövetés a büntetés kiszabására, az azzal kapcsolatos járulékos rendelkezésekre (feltételes szabadság) vonatkozó általános részi rendelkezés, ezért az ítélet rendelkező részében a büntetés kiszabásával összefüggő rendelkezéshez kapcsolódóan kell kifejezésre juttatni, azaz a büntetést kell a terhelttel mint különös visszaesővel szemben kiszabottnak tekinteni.

[30] A másodfokú bíróság ezt meghaladóan sem értett egyet a sértettl sértett sérelmére elkövetett cselekmény emberölés büntette kísérletekénti minősítésével.

[31] A törvényszék az élet és testi épség büntetőjogi védelméről szóló 3/2013. büntető jogegységi határozatban írtaknak megfelelően ismerte fel, hogy az életveszélyt okozó testi sértés kísérletének, illetve az emberölés kísérletének elhatárolása – minthogy az említett bűncselekmények mindegyike szándékos elkövetési magatartással valósul meg – kizárólag az elkövetőnek a cselekmény véghezvitele időpontjában fennálló konkrét tudattartalma alapján történhet. Az e körben releváns alanyi és tárgyi tényezők elemzését azonban nem teljeskörűen végezte el, mely miatt következtetései hibásak voltak. Önmagában a puskatussal a sértett homloka felé mért két nagyobb erejű ütésből, melyek közül a terhelt által is felismerhetően csak az egyik érte el az aktívan védekező sértett célzott testtájékát, még az orvosszakértői megállapításra figyelemmel sem következik egyértelműen, hogy szándéka akár csak eshetőlegesen is sértettl életének kioltására irányult. A használt eszköz tulajdonságai, az ütések irányultsága, ismételtsége és intenzitása alapján azonban előre kellett látnia azt, hogy a fej/homlok tájékot ért ütése akár életveszélyes sérülést is okozhat. Ennek elmaradásában alappal nem bízhatott, abba belenyugodott, a cselekményt tehát a (ténylegesen be nem következett) életveszélyes eredmény tekintetében eshetőlegesen szándékkal követte el.

[32] Itt kell utalni arra is, hogy az eljárásba bevont orvosszakértő a használt eszköz, az erőbehatás nagysága ellenére sem vetette fel a halál szükségszerű bekövetkezésének lehetőségét, csupán arra utalt, hogy a nyílt koponya sérülés, koponyaűri vérzés, agyrontcsolódás magukban foglalják a halálos kimenetel reális lehetőségét, azaz azt, hogy e lehetséges sérülések szakszerű és időszerű orvosi beavatkozás nélkül a halálhoz vezethetnek. Nem nyilatkozott azonban arra, hogy az életveszély megszüntetésére alkalmas beavatkozás lehetősége kizárt lenne.

[33] Kétségtelen, hogy a szándékra vont következtetés szempontjából meghatározó jelentősége a használt eszköznek, az elkövetés körülményeinek, az érintett testtájéknak, a támadás módjának, mértékének és rendbeliségének van, s ennek tükrében kell a bíróságnak állást foglalnia, hogy a halál bekövetkezésének lehetőségét a vádlottnak előre kellett-e látnia. Önmagában helyes az az az ügyészi érvelés, hogy a használt eszköz fizikai jellemzői és az azzal véghezvitt, fejre irányzott két ütés adott esetben alapot adhatott volna ölési szándék megállapítására is. Jelen ügyben azonban az ítéltábla annak tulajdonított jelentőséget, hogy az eszközhasználat módjának megválasztása a vádlott részéről nem tipikus, azaz nem ölési, hanem bántalmazási szándékra utalt (pl. a kést eldobta, a léghuska rendeltetésszerű használatát meg sem kísérelte, jóllehet nem tudott arról, hogy nincs megtöltve), emellett a nagyerejű ütések nem magatehetetlen, hanem a vádlott által is felismerhetően és tudottan, aktívan védekező sértett irányába mérte, az egyik ütés nem is ért életfontosságú testtájékot. Ugyancsak nem lényegtelen az sem, hogy a vádlott az elkövetői magatartással annak ellenére hagyott fel, hogy a sértett a fejet ért ütestől eszméletét nem veszítette el, hanem önként távozott a lakókocsiból.

[34] Mindezek alapján a másodfokú bíróság álláspontja szerint a vádlott terhére – a sértettl sértett sérelmére elkövetett cselekménnyel összefüggésben – a Btk. 164. § (1) bekezdésébe ütköző és a (8) bekezdés 1. fordulata szerint minősülő testi sértés büntettének a Btk. 10. § (1) bekezdés szerinti kísérlete róható, a másodfokú bíróság a minősítést ennek megfelelően módosította.

[35] A büntetés kiszabása körében irányadó körülményeket az elsőfokú bíróság nagyjából feltárta. Az időmúlás jelentősége ugyanakkor kisebb, figyelemmel arra, hogy az a büntetési tétel felső határát meg sem közelítette, s a vádlott a büntetőeljárás alatt végig szabadlábon volt.

[36] További súlyosító tényező ugyanakkor a különös visszaesésen túli büntetett előélete, a felfüggesztés próbaideje alatti elkövetésen túl az is, hogy az elkövetés időpontjában egyidejűleg két feltételes szabadság hatálya alatt is állt. Mindezek, valamint újabb elítélése és az ellene folyó további büntetőeljárások a személyében rejlő kimagasló társadalomra veszélyességre utalnak.

[37] Mindezek alapján, a minősítés változtatás ellenére is úgy ítélte meg a másodfokú bíróság, hogy az elsőfokú bíróság helyesen, a büntetési kiszabási elvek és büntetési célok szem előtt tartásával választotta meg a büntetés nemét és mértékét is.

[38] A vádlott személyében rejlő kimagasló társadalomra veszélyesség, erőszakos bűnelkövetői életvitele miatt a halmazat és különös visszaesés folytán felemelt büntetési (2 évtől 15 évet el nem érő szabadságvesztésig terjedő) tételkeret középértékét (8 év 6 hónap) meg sem közelítő szabadságvesztés enyhítésére ezért az ítéltábla nem látott alapot. Az időmúlás esetén szükségszerűen előtérbe kerülő speciális prevenciós célok sem alapozzák meg a szabadságvesztés mérséklését, miután előéleti adataiból megváltozott, a társadalmi normáknak megfelelő életvitelre törekvés nem tűnik ki. Az elsőfokú bíróság által megállapított 6 év szabadságvesztésben tehát az enyhítő tényezők, így a súlyosabb megítélésű cselekmény kísérleti szakban rekedése, a sértetti megbocsátás és az időmúlás kellően kifejezésre jutottak.

[39] A közügyektől eltiltás mellékbüntetés alkalmazása, mind annak nemét, mind tartamát tekintve arányos, indokolt volt.

[40] A másodfokú bíróság ezt meghaladóan a minősítésnél az erre történt utalást egyidejűleg mellőzve, a halmazati büntetést a vádlottal mint a Btk. 459. § (1) bekezdés 31/a. pontja szerinti különös visszaesővel szemben tekintette kiszabottnak, mely különös visszaesői minőség az eltérő minősítésre figyelemmel a súlyosabb cselekmény tekintetében is fennállt.

[41] A másodfokú bíróság hivatalból vizsgálva az egyszerűsített felülvizsgálat körébe tartozó elsőbírói rendelkezéseket, illetőleg e rendelkezések meghozatalának szükségességét, megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a szabadságvesztés végrehajtási fokozatát törvényesen állapította meg, s a törvénynek megfelelően rendelkezett a felfüggesztett szabadságvesztés végrehajtásának elrendeléséről is, s e rendelkezések alapját képező jogszabályhelyekre is pontosan hivatkozott.

[42] A feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi időpontjának, illetőleg a feltételes szabadságra bocsátás lehetőségének megállapításakor azonban figyelmen kívül hagyta a vádlott (különös) visszaesői minőségét, illetőleg nem észlelte, hogy a cselekmények elkövetésekor végrehajtandó szabadságvesztés, továbbá utóbb elrendelt felfüggesztett szabadságvesztés kapcsán engedélyezett feltételes szabadság hatálya alatt áll, a szabadságvesztések végrehajtása tehát az elkövetés idején még nem fejeződött be.

[43] Márpedig előbbi (a végrehajtandó szabadságvesztés feltételes szabadsága alatti elkövetés) a Btk. 38. § (4) bekezdés d) pontjának mérlegelést nem tűrő rendelkezése alapján azt eredményezi, hogy a vádlott a jelen ügyben kiszabott szabadságvesztésből sem bocsátható feltételes szabadságra, a másodfokú bíróság tehát ennek megfelelően változtatta meg az elsőfokú ítélet vonatkozó rendelkezését.

[44] Emellett az ítéltáblának a Btk. 40. § (1) bekezdés b) pontja értelmében, mivel a büntetések elévülése nem következett be, ugyancsak kötelezően rendelkezni kellett a fenti két szabadságvesztés (a Monori Járásbíróság mint fiataikorúak bírósága 2016. március 17. napján – harmadfokon – jogerős 15.Fk.40/2012/27. számú ítéletével kiszabott 3 év szabadságvesztés, továbbá a Monori Városi Bíróság 2008. december 19. napján jogerős 6.B.447/2007/11. számú ítéletével kiszabott 1 év börtönbüntetés) végrehajtása során engedélyezett feltételes szabadság megszüntetéséről is.

[45] A bűnjelekre és bűnügyi költségekre vonatkozó rendelkezések a hivatkozott eljárásjogi rendelkezésekkel összhangban álltak.

[46] Mindezek alapján a Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság a Be. 598. § (2) bekezdése szerinti tanácsulésen eljárva, az elsőfokú bíróság ítéletét a Be. 606. § (1) és (2) bekezdése alapján részben megváltoztatta, egyéb törvényes rendelkezéseit pedig a Be. 605. § (1) bekezdése értelmében helybenhagyta.

Budapest, 2023. január 27.

dr. Borbás Virág Bernadett s.k.

dr. Raczky Katalin s.k.

dr. Ignác György s.k.

a tanács elnöke

előadó bíró

bíró

A Budapest Környéki Törvényszék 11.B.38/2022/17. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság 5.Bf.339/2022/. számú ítéletében írt változtatással 2023. január 27. napján jogerőre emelkedett.

Budapest, 2023. január 27.

dr. Borbás Virág Bernadett s.k.

a tanács elnöke

A kiadmány hitelélül:

Moncz Tímea

tisztviselő